

vesel in dobre volje. Postregel je svojima gostoma, kolikor mu je le bilo mogoče, in v zahvalo za to mu reče Kristus ob slovesu, da naj si izprosi kako milost. Kovač ni hotel ničesar, češ da ne ve, česa bi si želel, a slednjič se je le udal pri-govarjanju sv. Petra in rekel: Ako mi hočeta že res podariti kako milost, potem bi vaju prosil za to, da moja tepka tu pred kovačnico vsakogar, ki nanjo spleza, prime ter ne izpusti preje, predno jaz tega ne dovolim. Veselim se namreč vsako leto na njen sad, pa vselej so, še predno je do-zorel, prišli tatovi in mi vsega pobrali. — Izve-ličar se je nasmehnil tej čudni želji in potnika sta odšla. Drugo noč prebudi kovača silno vpitje in klicanje na pomoč. Prestrašen vstane in gre pred hišo, kar zapazi, da se ni primerila druga nesreča, kakor da čepi nekdo na tepki ter se dere na vse grlo. Kovač se vzradosti, da sta mu pot-nika ustregla, steče v hišo po šibo in tata naj-preje v kazen pretepe, nato pa, ko mu je slo-vesno zatrdil, da nikdar več ne pride krast, do-voli mu iti s tepke. Odslej kovač nikdar ni po-grešal ni jedne hruške. Živel je še dolgo let, po-staral se, a bil še vedno čvrst in vesel. Kar pride nekoč bela žena k njemu in mu veli, naj gré ž njo. „Kdo pa si, in kam pojdeva?“ jo vpraša kovač. „Jaz sem smrt“, mu odgovori, „in te popeljem v večnost.“ „Če že ni drugače“, pravi kovač, „naj bo v božjem imenu. Ali za jedno dobroto te še prosim na svetu. Glej, hruške z moje tepke so mi šle vedno tako v slast, da bi jih rad še je-denkrat jedel, predno umrjem. Ravnokar so do-zorele, a jaz sem že prestar, da bi mogel sple-zati na drevo ter jih obrati. Bodi tako prijazna in stori mi to uslugo.“ — Smrt mu je uslišala prošnjo in splezala na drevo. Ali ojoj, veje se je opri-mejo ter je ne spusté več na zemljo. Kovač se ji je pa smejal ter se ni zmenil za njene prošnje in njeno rotnje. Tri dni in tri noči jo je imel uklenjeno na drevesu, in ves ta čas ni noben človek mogel umreti na svetu. Bolniki, ki so kli-cali smrt v odrešenje, so zdihovali v svojih bole-činah zastonj. Tudi nobena žival ni mogla pogi-niti, naj so jo še tako mučili pri klanju in po-bijanju. Zavladala je že stiska in nadloga po svetu. Teda pa je kovač slednjič vendar-le smrt oprostil, ko mu je poprej obljubila, da ne pride ponj, predno si je ne bi sam priklical. In zato tudi ne vem, ali je še živ ali ne.

V tej obliki nam je pripovedovala „teta Mica“. Ker dobro poznam ceno in veljavo folkloristike, navedel sem skrbno, kakor se je spominjam, ne pripuščajoč sam sebi nikake svobode.

Narodna pesem iz kranjskogorske doline.

(Zapisal Fr. Pečar.)

I. Ardêcka.

Ardêcka pa na kónj s'dí
'n sáblca ob sêb malí.
Alija laja lê, Alija laja lê.

Na Vášc'm s' že pôkaja,
Na Kranjšc'm mamce jokaja.
Alija laja lê, Alija laja lê.

V Majlando je káj krví,
Dà gôně mlinšcě kámne trí.
Alija laja lê, Alija laja lê.

Ardêcka j' že scágava,
Pà v'nd'r bô pr'magava.
Alija laja lê, Alija laja lê.

Ardêcka j' že àn star môž,
Pà v'nd'r rájža skoz 'n skoz.
Alija laja lê, Alija laja lê.

II. Drobne.

P'ma na T'ról,	M'j pób'č je lép
Pa bôm piva razól,	Kák'r nageljnav cvét,
Pa bôm vidva m'skat,	Pa š' lépsč b' biv,
Kj' m'j pób'č saldát.	K'b' vinca nà piv.

Bárce nam bvagú n'sēja,
Vino, žganje ljúbě vsák,
Že kafě b'račě pjěja,
Kmàv b' vrgvo to m' znák.

„Stára šéma tiho bódě,
Držě jěz'k za zabmí,
Al pa t' j'máv bo zlodě“,
Tak mvadína gavarí.

Ni ga v'č maža b'séde,
K'b z účjo ga j'skàv,
Mésto mož sa bóre zmede,
Nóčja védtě, kój j' práv.

Ženscě náše n'č na znája
Tih'e, sramazljive bítě,
Vsě z j'zíkam abravnája,
Zlódja znája ž nj'm kratitě.

O, dàb ràstu krampér,
Dàb ga jedu pastér,
Dáb' žvižgav 'n pev,
Da biv zmeram v'sev.